

DŘÍVE **BYL ŽIVOT NUDNÁ SAMOZŘEJMOST**

A L E X A D A M S

BÍLÝ KUŇ

The background of the poster is a dark, atmospheric photograph. In the center, a woman with long hair, wearing a dark coat, stands in profile, looking towards the left. She is in a desolate, foggy street. To her left, there are old, dark buildings with multiple chimneys. To her right, there is a large, bare tree. The sky is filled with mist and two birds are seen flying. The overall mood is mysterious and somber.

TEĎ **NECHCE NIC NEŽ PŘEŽÍT**

ALEX ADAMS

BÍLÝ KŮŇ

2012

Copyright © 2012 by Alex Adams
Translation © 2012 by Jana Vlčková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHITE HORSE
vydaného nakladatelstvím Atria Books, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Vendula Perglerová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-756-7

Tohle jsem napsala pro tebe, Bille.

PODĚKOVÁNÍ

Následuje výčet lidí, v jejichž případech mi obyčejné *děkuji* připadá málo.

Svoji úžasně dynamickou agentku Alexandru Machinistovou tajně považuji za superhrdinku. Díky, žeš věřila v mou práci a dostalas ji na správná místa.

Moje báječně prozíravá redaktorka Emily Bestlerová zařídila, aby úprava textu byla zábava (a často legrace). Slibuji, že v příštím rukopise se už nebude tolik plivat a zvracet.

Věčně radostně naladěné redakční asistentce Caroline Porterové děkuji za trpělivé odpovědi na podivné otázky. Hodně mi pomohla.

Dále děkuji celému nakladatelskému týmu. Jmenovitě vás neznám, ale to neumenšuje moji vděčnost za skvělou práci, kterou jste odvedli. Lidé „od knih“ jsou ti nejlepší.

Zvláštní poděkování patří Lindě Chesterové za její laskavost a moudrost.

A také mým rodičům, kteří mě nepovažovali za blázna, když jsem jim oznámila, že chci psát. Anebo pokud si to mysleli, jsem jim vděčná, že v sobě měli tolik soucitu, aby mi to neříkali do očí. Oba vás miluji.

Nejlepší sestra v celém vesmíru se jmenuje Daisy. Mrzí mě, že tato kniha neobsahuje upíry, nakupování a spoustu oranžové barvy. Třeba příště.

Velký dík si zaslouží moje drahá přítelkyně Stacey McCarterová, která přečetla všechno, co jsem kdy napsala, a přesto se mnou stále mluví. Kdybys někdy potřebovala zakopat mrtvolu, klidně mi zavolej. Přinesu lopatu.

Když už jsme u těch mrtvol, nesmírně mazaná Kim McCulloughová a já jsme žádnou nepohřbily – zatím. Což se může změnit, pokud jí nepřestanu podstrkovat svou nezkorigovanou práci.

Spousta díků náleží i dvěma talentovaným autorům a dobrým přátelům, Jamiemu Masonovi a Lori Wittové. Máte je oba mít.

MacAllister Stone a jeho webové stránky *Absolute Write Community* mi poskytli přehršel příležitostí k trénování tvůrčího psaní. Navěky mu za to budu vděčná.

Bílý kůň by nikdy nevznikl, kdyby nebylo Williama Tancrediho, mého alfa čtenáře, alfa samce, velké lásky a nejmilejšího člověka. Jsi mou inspirací, abych se stala lepší spisovatelkou a lepší ženou. Také mě umíš rozesmát až k slzám. Miluji tě, však víš.

Na závěr děkuji vám, drazí čtenáři. Píšu, abych vás pobavila. Doufejme, že se to povedlo. Třeba si to někdy zopakujeme.

PROLOG

TEHDY

Jenom se na mě podívejte: Nechci, aby si můj psychoterapeut myslel, že jsem blázen. Z toho důvodu lžu, jako když tiskne.

„Včera v noci se mi zdálo o nádobě.“

„Zase?“

Přikývnu a kožený potah pod mojí hlavou zaskřípe.

„O úplně stejné nádobě?“

„Vždycky je to ta samá.“

Ozve se škrábání pera o papír.

„Popište mi ji, Zoe.“

Tohle už jsme dělali tucetkrát, doktor Nick Rose a já. Moje odpověď je pořád stejná, ale vyhovím mu, když se ptá. Anebo on možná prokazuje laskavost mně, protože jsem to já, koho nádoba pronásleduje, a on je tady od toho, aby vyhověl svým pacientům.

Polštáře na pohovce se pode mnou prohnou, když se pohodlně posadím a opájím se svým terapeutem způsobem, jakým si člověk po ránu vychutnává svůj první šálek kávy. Pěkně po malých doušcích. Nick se rozvaluje v mírně ošoupaném koženém křesle. Jeho snědá pleť příjemně lahodí oku. Velké ruce jsou poznamenány prací, která s touto pracovníou nijak nesouvisí. Až příliš krátké vlasy se jistě snadno udržují. Oči má stejně tmavé jako já, vlasy také. Na pokožce hlavy svítí světlá jizva. On sám nemá šanci zahlédnout ji v zrcadle. Zajímalo by mě, zda ji zkoumá prsty, když je sám, anebo

když si uvědomí její přítomnost. Je opálený, čili se hodně pohybuje venku. Ale kam ho zařadit? Jachtu zřejmě nemá. Spíš motorku. Představím si, jak se řítí na mašině, a v duchu se usměju. A úsměv si tam schovám. Kdybych mu dovolila prodrat se až na rty, určitě by se na něj zeptal. Přestože s ním sdílím svoje myšlenky, tajemství si nechávám pro sebe.

„Připálená smetana. Tak by tomu říkali, kdyby se jednalo o barvu. Mám takový pocit..., jako by byla vyrobena pro mě. Když se pro ni ve snu natáhnu, ucha mi padnou do ruky jako ulitá. Měli jste ve škole spolužáka, kterému takhle trčely uši?“ Posadím se zpříma, zastrčím si vlasy za uši a boltce nasměruji do pravého úhlu, byť je to trochu nepříjemné.

Ušklíbne se. Rád by se usmál. Vidím, že svádí vnitřní boj: Je profesionální, aby se psychoterapeut smál? Nevyloží si to pacientka jako sexuální obtěžování? *Směj se, chce se mi říct. Prosím.*

„Tím dítětem jsem byl já.“

„Opravdu?“

„Ne.“ Přemáhá ho veselí a já na okamžik zapomínám na nádobu. Není velká ani dokonalá, ale je vyrobená pro mě. Zjišťuji, že bych mu nejradši položila milion otázek a zkoumala ho stejně, jako on zkoumá mě.

„Také máte sny, které se opakují?“

Zvážní. „Nepamatuji si je. Ale teď se bavíme o vás.“

Správně. Neházej mi kost. „Nádoba, nádoba. Co dalšího vám o ní mám říct?“

„Jsou na ní nějaké ozdoby?“

Tak tohle vím přesně. „Ne. Je naprosto nedotčená.“ Ramena mě napětím bolí. „To je všechno.“

„Jaký z ní máte pocit?“

„Nahání mi hrůzu.“ Předkloním se a lokty vytlačím dulek do mých stehů. „A probouzí zvědavost.“

ČÁST PRVNÍ

1. kapitola

TEĎ

Když se probudím, svět je stále pryč. Zůstaly jenom zbytky. Úlomky míst a lidí, které kdysi tvořily jeden celek. Krajina za oknem je až nepřirozeně zelená, taková, jakou jsme vídávali na plochých televizních obrazovkách ve výčepech převlečených za restauraci. Příliš barevná. Hustá šedivá oblaka před mnoha týdny vyhnala slunce a přinutila je sledovat přes zprohýbané mokré čočky, jak umíráme.

Mezi hrstkou přeživších kolují zvěsti o tom, že Saharu zasáhly deště a nekonečné písky se zazelenaly. Britské ostrovy mizí pod vodou. Příroda se dává dohromady podle vlastních plánů a člověk do toho nemá co mluvit.

Za měsíc mi bude jednatřicet. Jsem o osmnáct měsíců starší než v době, kdy udeřila choroba. A o rok starší než před vyhlášením války. Někde mezi *tehdy* a *ted'* se zeměkoule zbláznila a u počasí propukla schizofrenie. Není divu, když si uvědomíte, proč lidé tenkrát zkřížili zbraně. Nádobu jsem poprvé spatřila před devatenácti měsíci.

Pobývám na někdejší zemědělské usedlosti v bývalé Itálii. Tohle není země, kde rozjaření turisté házejí mince do fontány di Trevi, ani se nehoufují před Svatou stolicí. Tedy zpočátku se tam hrnuli jako diví v těsných zástupech s celoživotními úsporami v rukou, ochotní věnovat je církvi za příslib spásy. Nyní jejich mrtvolý hyzdí tvář

Vatikánu a valí se až do Říma. Už nevkládají ruce do Úst pravdy a nezadržují dech, zatímco si šeptem sdělují lež, o níž jsou přesvědčeni, že je pravdou: že se každým dnem objeví kýžený lék. Že hrstka vědců, schovaná někde ve vysokých horách, vymyslela vakcínu, která nás dokáže předělat. Že nám Bůh každou chvíli sešle na pomoc svoje nebeské vojsko a my budeme zachráněni.

Zvýšené hlasy za stěnou mi připomenou, že ačkoliv jsem na světě sama, *tady* sama nejsem.

„Je to sůl.“

„Není!“

Ozve se tupá rána, jak pěst udeřila do dřeva.

„Povídám ti, že je!“

Zatímco se hlasy hádají, v duchu pořizuji soupis svého majetku: batoh, boty, pláštěnka do deště, plyšová opička. V pouzdře z umělé hmoty mám zcela zbytečný pas a dopis, který se bojím přečíst. Víc toho v téhle zchátralé místnosti nemám. Soudím, že v takhle mizerném stavu je dům už dlouho. Majitelé neměli peníze na údržbu.

„Jestli to není sůl, tak co to podle tebe je?“

„Kukuřičný sirup s vysokým obsahem fruktózy,“ prohlásí hlas s nabubřelostí člověka, jenž je přesvědčený o tom, že se nemýlí. Třeba ne. Kdo ví?

„Ha! Ale to nevysvětluje Afriku. V Timbuktu sladké nejedí. Proč jsou potom podvyživení až běda?“

„Sůl, kukuřičný sirup. Copak na tom záleží?“ ptám se zdí, ale ty mi neodpoví.

Zaznamenám za sebou pohyb. Otočím se a spatřím Lisu – bez příjmení. Stojí ve dveřích a je mnohem hubenější než před týdnem, kdy jsem přijela. Je o deset let mladší než já. Angličanka, pocházející z jednoho z těch měst, která končí na *-shire*. Vedle se prou její strýc a otec.

„Nezáleží na tom, co nemoc způsobilo. Ted' už ne.“ Pohlédne na mě horečnatýma očima. Je to pouhé zdání – Lisa je od narození slepá. „Že ne?“

Běží mi čas. Jestli se mám dostat do Řecka, musím stihnout trajekt.

Přikrčím se a hodím si batoh na ramena. Také jsou o něco hubenější. Zaprášené zrcadlo na stěně dokládá, jak zpod mého tenkého trička vystupují kosti.

„Dávno ne,“ odpovídám. Když se jí po tváři skutálí první slza, dám jí to, co mi zbylo – konejšivé objetí a něžné pohlazení po rozježených vlasech.

Dokud se neobjevila nádoba, netušila jsem, že nějaké kosti vůbec mám.

Prokletá nádoba.

TEHDY

Můj byt je moderní pevnost. Zámky, řetězy, bezpečnostní kód. Mám tři pokusy na správné zadání, jinak dovnitř vtrhne ozbrojená jednotka a bude zjišťovat, jestli doopravdy jsem ta, za kterou se vydávám. Vše zasazené do chatrného dřevěného rámu.

Jedenáct hodin mytí podlah, toalet a vysypávání košů v hermetickém prostoru. Jedenáct hodin jednostranných rozhovorů s myškami. Pálí mě oči. Nejradši bych je vyndala z důlků a pořádně opláchl.

Dveře se otevřou a já vím, že je něco jinak. Zpočátku se domnívám, že na vině je červené světélko záznamníku, jež na mě pomrkává z kuchyně. Ale kdepak, je toho víc. Cítím, že se kdosi vetřel do mojí svatyně a v průběhu mé nepřítomnosti se zde volně pohyboval a dotýkal se mých věcí, aniž na nich zanechal svou stopu.

Dotknu se vypínače a obýván zaplaví zlaté světlo. Mrkám, abych dostatečně zvlhčila pálící oči. Zornice se stáhnou, přesně, jak se od nich očekává, a já konečně můžu vstoupit, aniž bych o něco zakopla.

Když po vás doopravdy někdo jde, tak to prý není paranoia. Ne, neježily se mi vlasy na hlavě a nic mi nenašeptávalo: *bud' opatrná*, ale instinkt mě nezlamal. Někdo tu během mé nepřítomnosti skutečně byl a něco mi přinesl.

Nádobu.

Nepřipomínala soudek, do něhož se nakládají okurky, které krásně křupnou, když se do nich zakousnete. Vypadala spíše jako expo-

nát z muzea. Hliněný hrnec starší než tohle město – alespoň tomu nasvědčovala špína vsáklá do pórů.

Mohla jsem nádobu prozkoumat, zvednout ji z podlahy a někam odnést. Ale některých věcí je lepší se nedotýkat. Podepsal se na mně každý béčkový film, jež jsem kdy viděla. Pamatuji si každou pověru, kterou jsem slyšela, včetně povídaček starých žen.

Měla bych se podívat, co v ní je, ale prsty se odmítaly pohnout. Co kdyby... Vlastně mě tím zachránily. Místo toho sáhly po telefonu.

Vedoucí směny zvedl sluchátko na osmé zazvonění. Když se ho zeptám, zda někdo vstoupil do mého bytu, zamyslí se. Mezitím uplyne celá věčnost. Představuji si, jak se muž škrábe v rozkroku, víceméně ze zvyku, zatímco v duchu počítá, kolik piv mu zbylo v lednici.

„Ne,“ prohlásí nakonec. „Něco se ztratilo?“

„Ne.“

„V čem je tedy problém?“

Zavěším a počítám do deseti. Když se vrátím do obývacího pokoje, nádoba tam pořád stojí. Přesně uprostřed mezi gaučem a televizí.

Volám bezpečnostní službu. Ne, sdělí mi. Nemáme žádný záznam o tom, že by někdo vstoupil do bytu třináct set čtyři.

„Co před pěti minutami?“

Ticho a pak: „Víme o tom. Máme k vám někoho poslat?“

Na policii bych pochodila stejně. Nikdo se k vám přece nevlupe, aby vám něco přinesl. Musí to být dárek od tajného ctitele. Anebo jsem blázen. Což by mi samozřejmě neřekli. Zdvořile by se otázali, zda se cítím dobře.

Vtom si vzpomenu na blikající záznamník. Když stisknu tlačítko přehrávání, z reproduktoru se vyřine matčin hlas:

„Zoe? Zoe? Jsi tam?“ Po krátké odmlce následuje: „Ne, miláčku, ozval se záznamník.“ Další pauza. „Cože? Jo, nechávám jí vzkaz. Co tím chceš říct, Mluv hlasitěji?“ Následuje laškovně plácnutí, jak od sebe odhání mého otce. „Volala tvoje sestra. Chce ti někoho představit.“ Matčin hlas přejde do šepotu, který rozhodně není diskrétní. „Myslím, že nějakého chlapa. Asi bys jí měla zavolat. Přijď v sobotu na večeři a můžeš mi o něm vyprávět. Budeme tu jenom my holky.“ Další přestávka. „A ty, samozřejmě. Ty jsi taky skoro holka,“ praví láskyplně k tátovi. Umím si představit, jak se v pozadí dobromyslně

chechtá. „Zavolej mi, zlato. Zkusila bych ti brknout na mobil, ale znáš mě – pořád doufám, že máš zrovna rande.“

Za normálních okolností by mě matčiny dohazovačské pokusy popudily, ale dnes...

Přála bych si, aby tu se mnou byla. Protože ta nádoba mi nepatří. Někdo se ke mně vetřel.

TEĎ

Lidské tělo je úžasná věc. Je to kyselinotvorná manufaktura schopná přeměnit jednoduchou potravu v horkou pálicí břechku.

Hodně teď zvracím. Báječně mi to jde. Umím se správně předklonit, abych si nepocákala boty. Kdyby svět nezmizel, mohla bych s tím jít na olympiádu.

Je doba snídaně, a tak posílám dolů jablko. Vydrží tam.

„Už musíš jít?“ ptá se Lisa. Kouše se do spodního rtu.

„Potřebuju se včas dostat do Brindisi.“

Stojíme na dvorku před usedlostí, obklopené věčnou vlhkou mlhou. Zdi domu jsou ze světlého kamene a porůstá je plyšový mech. Můj bicykl se opírá o zanedbanou pumpu. Zdejšími hospodářům se v průběhu let podařilo nashromáždit dostatek prostředků, pořídit si vodovod a vstoupit tak do dvacátého století. Starou pumpu si nechali buď z nostalgie, anebo z lhostejnosti. Kolo je modré a původně mi nepatřilo. Nepořídila jsem si je za peníze. Získala jsem je za pár bezcenných polibků před hlavním římským letištěm. Nešlo o žádnou vášeň, pouze o projev něhy od chlapíka z Norska, který nechtěl zemřít bez posledního objetí.

„Prosím,“ hlesne Lisa, „zůstaň.“

„Nemůžu.“ Na hrudi mě tíží hora lítosti. Mám Lisu ráda. Upřímně. Je to sladké děvče, jež kdysi snilo o krásných věcech. To nejlepší, v co nyní může doufat, je přežít. Blahobyt není volba, a možná nikdy nebude.

„Prosím. Je pěkné mít tu jinou ženu. Cítím se líp.“

Vtom mi to dojde – z jejího hlasu číší zoufalství. Nechce tu zůstat sama s těmi muži. Měli by ji chránit a také to dělat. Ale nejen proto,

že je vážou rodinná pouta. Stojí za tím i jiný důvod. Teprve nyní mi dochází, že v Lise vidí svůj majetek. I to je důkaz toho, jak lidskost rychle ztrácí dech. Měla jsem to vytušit dřív, ale byla jsem natolik ponořená do vlastního světa, že jsem nedohlédla za jeho hranice.

„Promiň,“ kaju se. „Nevěděla jsem to. Měla jsem si toho všimnout, ale nestalo se tak.“

Bledá líčka zružoví. Uhodla jsem její tajemství. Přestože mě nevidí, odvracím se, abych jí dopřála okamžik na vzpomínání. Tváře mi hoří hanbou.

mlčení trvá dost dlouho, aby se mrhnutí proměnilo v dešť.

„Ani jedna tu nemůžeme zůstat. Pojď se mnou.“

Měla bych svých slov litovat, ale nelituji. Pokud bude souhlasit, mé putování se protáhne o několik dní. Čas je luxus, když nemáte ponětí, kolik písku zbývá v přesýpacích hodinách. Jenže lidskost kulhá na obě nohy a laskavost se stala vzácností. Musím se držet toho, co ze mě dělá člověka.

„Opravdu? Vezmeš mě s sebou?“

„Trvám na tom.“

Prudce zvedne hlavu a ohlédne se.

„Nepustí mě. Nikdy mi nedovolí odejít.“

Co ti udělali, holčičko? toužím se zeptat. Ale ať odpoví jakkoliv, na mém rozhodnutí se nic nezmění. Půjde se mnou.

„Běž si sbalit svoje věci. Vezmi si něco pohodlného a teplého.“

„Ale...“ Vidím, že se stále bojí svých příbuzných.

„Postarám se o to.“

Společně vkročíme do domu a na okamžik si vychutnáváme ten přepych, že na nás neprší. Obě přikývneme. Lisa stoupá do schodů, zatímco já mířím do kuchyně.

Na kuchyň – a že jsem jich několik poznala – je příliš úzká. Není to proto, aby bylo všechno při ruce. Spíše připomíná vychrtlou ženu, která se snaží udržet si nepřirozeně nízkou váhu, a stejně jako ona upadá. Dovedu si představit, jak by vyhlížela, kdyby ji zařizoval někdo s vkusem a láskou k vaření. Tahle místnost volá po rodině.

Je tu pouze jediný muž – Lisin strýc. Napnutí jeho kůže dosáhlo svého maxima, přetéká přes židli, na které sedí. Židle je bytelná, dřevěná, zřejmě pamatuje několik generací. Dřevo časem ztmavlo,

sedák je ze silného proutí a má medový lesk. Židle zde má sedm prázdných sourozenců.

Tlustoch ke mně vzhledne. Pátrá po slabině, kterou by mohl využit. Zadržím dech. Ramena stáhnou dozadu a vystrčím bradu. Snažím se působit jako bojovník, kterého jenom tak něco nezlomí. Alespoň do té míry, jak mi moje tělo dovolí. Muž pochopí, že se nemůže ničeho zmocnit, aniž by vynaložil nějaké úsilí, a tak se vrátí ke žvýkání chleba, jež jsem upekla přede dvěma dny poté, co jsem vybrala brouky z mouky, které bylo ve spíži spousta. Od úst mu odlétají vlhké drobky a dopadají na stůl, kde zaschnou, pokud je nikdo včas nesetře. Já ani Lisa to nebudeme. Zakrátko se oba Angličané budou válet ve vlastní špíně.

„Lisa jde se mnou.“

Tlustoch zabručí, polkne a upře na mě mrňavé oči. Připomínají rozinky vmáčkнутé do těsta.

„Zůstane.“

„Nebyla to otázka.“

Ztěžka se zvedne a jeho tělo nabobtná jako bouřkové mraky.

„Jsme její rodina.“

Tohle nedopadne dobře. Vzadu na krku se mi vytvoří studená skvrna velikosti čtvrtáku a rozšiřuje se, dokud nejsem celá promrzlá. Co jsem si myslela? Je větší než já. Morbidně obézní a pomalý, to je pravda, ale dost velký. Kdyby mě dostal na zem, jsem vyřízená.

Zíráme na sebe. Kdybychom byli psi, někdo by si na něho vsadil, ohromen jeho hřmotností.

Nepřirozený klid protrhne ostrý výkřik. Přichází seshora. Lisa. Na okamžik se veškerá moje pozornost upne k podivnému tichu, jež v těchto situacích vždycky následuje.

Tlustoch po mně vystartuje. Lisa vězí v potížích, ale já v tuhle chvíli taky.

Předstírám výpad vlevo, ale vrhnu se vpravo. Vazoun narazí do stěny jako automobil při crashtestu. Prach z omítky vytvoří kolem jeho těla bílou aureolu. Chvíli mu trvá, než se vzpamatuje. Zatřepe hlavou, aby se zbavil mlhy bolesti, a potom po mně znovu vyjede.

Opět se mi podaří mu vyhnout. Propalujeme se pohledem, dělí nás šířka stolu. Pouhých pár desítek centimetrů. Nevidím nic, co

bych mohla použít jako zbraň. Všechno je na svém místě. Lisa je svědomitá hospodyně, přestože tohle není její domov. Dům se jim přিপletl do cesty stejně jako mně.

Další výkřik. Tentokrát odvane jako chmýří pampelišky.

Srdce schované v mé hrudi by nejradši vyskočilo ze svého kostěného vězení. Ví, že v patře je s Lisou její otec. Ví, co se tam děje.

„Jdu za ní,“ prohlásím, „a jestli se mě pokusíš zastavit, jsi mrtvý.“

Směje se. Faldy se chvějí a natřásají.

„Až ji vošuká, podá si tebe, mrcho.“

„Udivuje mě, že se o to nepokusil dřív.“

Zvedne obě dlaně. „Co ti na to mám říct, lásko? Máme rádi jehněčí, skopové ne.“

Nyní je na mně, abych zaryčela smíchy, byť ten můj je hořký a suchý.

„No co je, děvko? Co je tu sakra k smíchu? Poděl se se mnou o vtip.“

Centimetr po centimetru se sunu k otevřeným dveřím. Na opačné straně této stěny je stojan s deštníky. Jeho obsah sice tělo v suchu neudrží, ale špičatým koncem lze snadno vypíchnout oko.

„Vyprávěla jsem ti, čím jsem si kdysi vydělávala na živobytí?“

Zabručí. Následuje mě po obvodu stolu, dokud se oba neocitneme na jeho oblém konci.

„Bylas nějaký druh laboratorní krysy.“

Přikývnu. Něco takového. „Hodně jsem fyzicky dřela, takže na hubenou ženskou mám celkem páru. Cos dělal ty, kromě cvičení se šaltpákou a zvedání püllitrů?“ V těle mi zbylo méně síly, než jsem měla před koncem světa, ale díky instinktům jsem se dostala až sem. Významně se odmlčím, ale v něčem jsem se přepočítala: tlustýchův dosah je delší než můj. Jeho ruka vystřelí a tučné prsty sevrou moje vlasy svázané do ohonu. Škubne mnou dozadu a přitáhne mě k sobě. Do zad mě tlačí jeho pupek. Bůhvíproč mi připomíná bohatě naditou palačinku z oblíbeného snídaňového baru. Paže vytvoří kolem mého krku trojúhelník, který se utáhne. Hrudník, kost pažní, kost loketní.

Když se mi stýská po minulosti, obvykle sním o restauračních řetězcích, kde vám pokaždé naservírují stejné jídlo. Vzpomínám, jaké to bylo být suchá, anebo jak krásně mě štipala kůže, když jsem dlou-

ho stála pod příliš horkou sprchou. Teď si nejvíc přeju vysoké podpatky. Jehlové. Deset centimetrů štíhlého kovu. Můj věznitel je pouze v ponožkách. Hravě bych mu svou vysoce módní zbraň zabodla mezi nártní kůstky.

Nosím boty se silnou podrážkou, které jsou určeny na dlouhé túry. Jenže on měří něco přes metr osmdesát, zato já se musím hodně našponovat, abych překonala metr šedesát pět. Což znamená, že moje podešve mu leda tak pohmoždí prsty u nohou. Což nestačí.

„Vyhraju já,“ oznámí mi.

Možná má pravdu, ale hra dosud neskončila. V sázce nejsem jenom já.

„Kdys naposledy viděl svého ptáka?“ Můj hlas zní hlouběji než obvykle, neboť tlustochovy paže mi drtí hrdlo. Táhne mě blíž k sobě a zároveň výš. Přestávám se nohama dotýkat podlahy. Marně se pokouším udržet rovnováhu, podrážky sklouznou po dlaždicích. „Najdeš ho vůbec, aby sis ho mohl přidržet, když si chceš ulevit, anebo si k tomu musíš sednout jako ženská?“

„Potřebuješ pořádně vošukat.“

„Ale no tak... Tlustochům, jako jsi ty, se nikdy nepostaví.“

Před očima mi poletují černé mžítiky. Je ráno, ale mého světla va-
lem ubývá. Lisa mezi výkřiky vzlyká.

Pupkáč má víc síly, než se na první pohled zdálo. Tuková tkáň bravurně maskuje solidní svalovou hmotu. Dokonalá kamufláž. Moje chodidla se zvednou ze země.

Všechno, co následuje, se seběhne ve zlomku vteřiny.

Otevřu ústa a zaryju zuby do mužova předloktí. Sklovina pronikne tkání a otře se o kost. Zvednu kolena, takže když mě pustí a zařve z plných plic, dopadnu plnou vahou na jeho nárt. Prudce vydechnu. Svalím se na kolena a bolest mnou prolétne jako žhavý šíp. Můj protivník se vzpamatuje natolik, aby mě pochroumanou hnátou kopl do zad. V ústech ucítím pachut' mědi se stopou železa. Vyškrábu se na nohy a uhnu stranou, paží si chráním břicho.

Myslím na jediné – chci přežít. Popadnu židli. Je lehčí, než jsem předpokládala. Anebo není. V čase ohrožení je lidské tělo schopno neuvěřitelných výkonů. Víím to, protože mě o tom přesvědčil seriál

Neuvěřitelné skutečnosti, a Cathy Lee Crosbyová měla nesmírně důvěryhodnou tvář.

Sevřu opěradlo židle, až mi zbělají klouby. Můj soupeř je Angličan, takže by měl něco vědět o mém národním sportu. Židle se proměnila v pátku a jeho obličej v míček.

Přiblíží se a já udeřím. Ozve se ostré zapraskání a tlustýchův ksicht se hroutí. Na košili a do tváře mi dopadají kapky krve – komárův mokrý sen. Z pokleslé čelisti vypadávají zpřelámané zuby, muž klesá na zem. Mění se v horu masa pokořenou ženou s židlí. Dřevo mi vyklouzne z prstů. Klopýtám do chodby a stoupám po schodech.

TEHDY

Jeho číslo jsem získala od kamarádky kamarádkiny sestry.

„Zavolej mu, je nejlepší,“ pobízí mě přítelkyně s přehnaným nadšením člověka, který předává zaručené zprávy z třetí ruky.

Nick Rose. Podle jména bych ho tipovala spíš na truhláře než na někoho, kdo za tučný poplatek naslouchá cizím problémům. Za dělníka. Někoho obyčejného. Jo, to by šlo. S obyčejným člověkem si povídat můžu. Psychoterapeuta si představuji jako vážného Sigmunda Freuda, jenž hledá spojení mezi mým podivínstvím a vztahem s matkou. Vztah s matkou mám skvělý, přestože jsem jí neodpověděla na vzkaz na záznamníku, ani nezavolala sestře, jak mě žádala.

Co by z toho vyvodil Freud? A co z toho vyvodí doktor Nick Rose?

Vytáhnu mobil a zatelefonuji mu přímo z ulice. Město je v pohybu. Dopravní špičku koření jakot klaksonů. Lidé vytvářejí organický běžící pás, jenž se ustavičně točí na chodnících. Moje slova se zde ztratí, a právě o to mi jde. Jsem racionální ženská, ale nevysvětlitelná přítomnost nádoby mě nutí pochybovat o vlastním zdravém rozumu. A hluboko v mém nitru, tam, kde držím svoje obavy pečlivě zabalené do pozitivního uvažování, vzniká bláznivý dojem, že to nádoba ví.

Proto se postavím na roh, pevně sevřu přístroj a stisknu zelené tlačítko.

Ohlásí se mi muž. Očekávala jsem asistentku. Což mu okamžitě sdělím a vzápětí toho lituji, protože vlastní pohlaví vnímám stereotypně. Taková jsem feministka.

Směje se. „Jsem to opravdu já. S potenciálními klienty rád hovořím osobně. Alespoň oba zjistíme, s kým máme tu čest.“

S klienty. Ne s pacienty. Ramena mi poklesnou a já si uvědomím, jak moc jsem napjatá. Hlas doktora Nicka Rose je vřelý a sytý jako dobrá káva. Směje se jako člověk, který v tom má bohatou praxi.

Chci jeho smích slyšet znovu, proto prohlásím: „Jen pro pořádek – rozhodně si tajně nepřeju mít sex s kterýmkoliv ze svých rodičů.“

Odměnou je mi další dávka veselí. Navzdory své rezervovanosti se usměju.

„Já taky ne,“ odvěti doktor Rose. „Pro všechny případy jsem si to vyřešil hned na vysoké. Ale chvíli jsem byl hodně nejistý. Zejména když se mě otec opakovaně ptal, zda mu to sluší.“

Společně se zasmějeme. Napětí klouže z mé psýché jako rozehráté máslo. Na závěr mi doktor navrhne, že jestli mám zájem, páteční odpoledne jsou celá moje.

Když zavěším, mám lehkou hlavu. Pouhé získání psychoterapeuta se mnou dokázalo zázraky. Pátek. Dnes je úterý. Tím pádem mám tři dny na vymyšlení hodnověrného příběhu o nádobě. Co takhle sen? Psychologové sny milují. Pravdu mu říct nemůžu a neumím vysvětlit proč. Zkrátka to nevím. Odpověď se dosud nevystříbila. Nechci, aby se domníval, že jsem blázen, protože blázen nejsem. Jsem zoufalá. Tiše si zoufám a umírám zvědavosti.

Následuje obvyklá rutina: odemknout, odemknout, otevřít, zavřít, zamknout, zamknout, řetěz, bezpečnostní kód. Na panelu bliká zelené světlo. Tak to má být.

Nádoba čeká.

TEĎ

Z ložnice se line Lisin nářek. O místnosti smýšlím jako o její ložnici, ale bůhvíkomu doopravdy patří. Lidé, kteří tu dříve bydleli, si sbalili osobní věci do kufrů, nebo možná krabic, a uprchli. Proto světnici

nazývám Lisiným pokojem, byť už tu dlouho nebude. Alespoň pokud bude záležet na mně.

Vlevo od schodiště. Druhé dveře vpravo. Překročím práh.

Je tam s ní to, co zbylo z její rodiny.

Lisin otec je šťihlejší než jeho bratr, a mladší o pár let, přestože z tohoto úhlu mu do tváře nevidím. Jeho zadek září jako měsíc v úplňku, polokoule odděluje stezka ze světlých chlupů.

Pod ním se krčí Lisa, obličej má vtisknutý do polštáře. Dávno se nebrání, se svou pozicí v rodinné hierarchii se smířila. Nepovedená loutka napadená svým loutkařem, jenž s každým pohybem zatřese rozvrzanou postelí.

Znechucení je láva, z mých pórů prýští sopečný popel. Jediným varováním se stává můj přidušený výkřik. Vrhnu se vpřed a popadnu muže za varlata. Na manikúru a pedikúru jsem si nepotrpěla ani před koncem světa. Kdyby mi někdo cizí přejel pilníkem přes nehty na nohou, okamžitě bych zaječela, neboť by se mi roztančila všechna nervová vlákna. Prsty mám samou záděrku a na nehtech bílé skvrny jako pihy albína. Okraje jsou roztřepené, protože si je mimoděk koušu, když nemůžu spát a přemýšlím. Do takových rukou by žádný muž svoje koule nesvěřil. Špičky prstů se mění v čelisti kleští, jež se noří do jemné kůže.

Očekávám, že zařve, ale nestane se tak. Naposledy se zhoupne v bocích a zarazí se, jako by čekal na moje instrukce.

„Slez z ní!“

Jeho hlas zní ochraptěle. „Promiň.“

„Mně se neomlouvej. Vytáhni ho ven a řekni to jí.“

Couvne. Jeho erekce chřadne, až se penis promění v ubohou tkaničku do bot, visící ve vzduchu.

„Promiň,“ opakuje.

„Liso,“ vyštěknu, „vstaň a sbal si svoje věci.“ Kéž by moje slova mohla být mírnější, ale ta by ji nevzpamatovala. Musíme odtud vypadnout.

Krátce zaváhá a potom se skulí z postele. Natáhne si džíny a zapne si je, aniž by zvedla bradu. *Ty se stydět nemusíš, chce se mi říct. To on. Jenom on.* Ale na to není čas.